

Forsamlingen dels som sit Lands Repræsentant, dels som Befuldmægtiget for 27 europæiske Stater. Han nærde dyb Tillid til Forbundet, der efterhaanden, som det udstrækker sin Virksomhed, vokser i Styrke og Betydning mellem Folkene og idag danner den vigtigste Hindring mod Krigsfare. Forbundet har passeret Ironiens og Sarkasmens Forbjerg og befinder sig nu i rum Sø; det har de vide Horisonter foran sig; det maa ikke vende om.

Det er uomtvisteligt, at Freden har gjort Fremskridt. Visse internationale Forsigtighedsregler er taget, som beskytter den mod uforudsete Farer.

Men det vilde være alvorligt, hvis der ved Siden af de Folk, der ærligt stræber efter Freden, var noget Folk, som under Indflydelse af forbigaaende Omstændigheder endnu engang kunde kaste Menneskeheden ud i Krig. Ofrene vilde da blive de bedste af os, de som med mest Hengivenhed var gaaet ind for Freden. Se det er Faren, der maa undgaas, paa en Vej, hvor alle maa holde Fodslag.

Det er klart, at alt Arbejde for Freden, der ikke som nødvendigt Led har Begrænsning og Indskrænkning af Rustningerne, er usikkert og foraarsager Folkene mange Skuffelser. Pagtens Løfter maa derfor opfyldes. Men det maa indrømmes, at Forbundet og dets særlige Udvalg ikke et Øjeblik har glemt denne Pligt.

Frankrig kunde ikke have reduceret sine Styrker og militære Budgetter saa stærkt som sket, hvis den fuldstændige Usikkerhed vedblivende havde hersket. Den samme Følelse findes i andre Lande. Nylig mødtes vi i London for at søge at naa en fuldstændig Flaadeoverenskomst. En Del lykkedes, noget, der ikke kan forbigaaas, da det tillader Folkeforbundets Udvalg, der var standset af en uovervindelig Hindring, at fortsætte Arbejdet.

Ligeegyldig, hvilke daarlige Tider, vi skal igennem — og saadanne vil komme — og ligeegyldig, hvilke Ængstelser, Folkene i visse Tilfælde vil føle — og saadanne vil

ogsaa forekomme — er jeg personlig bestemt besluttet paa, at saalænge jeg er, hvor jeg er, skal der ikke blive Krig. Jeg vil ikke tillade, at Krigen igen slippes løs paa Menneskeheden. Og hvis alle de Regeringer, som udgør Forbundet, nærde den samme Overbevisning og vilde sige: Hvor voldsomme vore Diskussioner maatte være, hvor skarpe vore Konflikter, hvor vanskeligt det maatte være for os at afgøre dem, vil vi afgøre dem i Fred og ved Fred. Hvilket Fremskridt! Og hvor Udvalget, som De har betroet en vanskelig Opgave, vilde se alle Vanskeligheder svinde bort.

Briand gik derefter over til at tale om sine Planer om en europæisk Union. Forberedelserne maatte foregaa indenfor Folkeforbundet og som en Del af dets Arbejde. Paa 27 europæiske Staters Vegne, der havde været samlet til Møde for tre Dage siden, udtalte han, at de havde erkendt den overordentlige Betydning, som nært Samarbejde i al international Virksomhed havde for at bevare Freden. Briand gennemgik derefter, hvad der var sket siden det første Møde forrige Aar og sagde om Svarene paa det udsendte Memorandum, at nogle faldt sammen med hans eget Syn, andre ikke helt, men at han derved havde opdaget visse Vanskeligheder, han ikke før havde bemærket. Han sluttede med at sige, at de 27 europæiske Stater var kommet til det Resultat, at et forbundsmæssigt Baand mellem de europæiske Folk vilde være af den største Betydning for Freden, men før man gik videre, ønskede man Forbundets moralske Støtte og Opmuntring.

For Storbritannien talte den britiske Udenrigsminister *Henderson*, der først i meget anerkendende Vendinger mindedes Stresemann og Fridtjof Nansen. Han gik derefter over til Briands Planer om en europæisk Union, udtalte sin Glæde over, at Briand havde forelagt Sagen for Forsamlingen og udtrykte Haabet om, at Forhandlingerne maatte føre til de praktiske Resultater; Briand og hans Regering saa meget ønskede.